

Antal af 10,000 Andragere, som altsaa kunde faa 30 Kr. hver. Derimod har jeg slet intet sagt om, hvilken Størrelse Beløbet bør have, men det, jeg har ment, er, at man i Landstinget er gaaet ud fra, at Beløbet blev langt højere, og at Loven er affattet paa den Maade, at man maatte tro, at man maatte komme op paa hen imod 100 Kr. for hver Deltager. Derfor mener jeg, at det er rigtigt, at vi nu fra vor Side stille et Spørgsmaal til Landstinget, om man dog ikke deroppe kunde ønske at give et saadant Beløb til disse Andragere. Den højtærede Minister satte sig bestemt derimod, men det glæder mig dog, at han i sin Tale kom med en Udtalelse, som jeg ikke forstod paa anden Maade, end at han, hvis Landstinget gaar ind paa at sætte Gaven til 100 Kr., da ikke vil modsætte sig dette, altsaa bliver det Tingene, der komme til at forhandle om, hvorvidt man vil sætte Beløbet op til 100 Kr. Skulde jeg derimod have misforstaaet den højtærede Finansminister, bliver Stillingen ganske vist den, at han i Landstinget vil kæmpe mod de 100 Kr. og maaske stille Forslag om, at Summen igen nedsættes til 50 Kr., og saa er der ganske vist ikke megen Udsigt til at faa Forhøjelsen. Det var rart at faa en klar Udtalelse om den højtærede Finansministers Stilling i saa Henseende. Landstinget har ikke endnu sagt absolut nej til de 100 Kr., og derfor synes jeg, at vi fra vor Side bør gøre Forsøg paa at faa Jubilæumsgaven sat op til dette Beløb. Der er nævnt her, at nogle ere komne for sent med at faa Andragendet indgivet, — og jeg vil ogsaa gerne tro, at dette er Tilfældet — men skal det rettes, tror jeg næppe, at det kan rettes paa anden Maade end ved at gaa over til det oprindelig foreslaaede Grundlag og tage alle med; thi vil man nu sætte en ny Indleveringsfrist for Andragenderne, vil det let gaa saaledes, at den Jubilæumsgave, som skulde falde i Jubilæumsaaret 1898, først kan blive udbetalt i Aaret 1899. Det synes jeg dog ser mindre godt ud baade for Ministeriet og Rigsdagen. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) tog Ordet for at gøre nogle Bemærkninger mod, hvad jeg sagde i min første Udtalelse. Han forsvarede først det moderate Venstre — det er jo noget, som ligger for dette ærede Medlem, og det skal jeg ikke opholde mig videre ved — men dernæst sagde han, at jeg ikke havde Ret til at udtale, at Højre havde været imod denne Sag. Det er

heller slet ikke det, jeg udtalte, men jeg sagde: Hele den Tankegang, hvori vi havde handlet i Foraaret ved Forslagets Fremkomst, havde Højre ikke forstaaet. Højre sagde, at det kun var en Valgmanøvre, og havde ikke kunnet slutte sig til den Tankegang, at alle Partier her skulde samles i Jubilæumsaaret i skøn Enighed om at give en Gave til Deltagerne i Krigen 1848—49—50. Det er det, jeg har sagt, og den Udtalelse behøver jeg ikke at gentage, den skal nok staa fast. Hvad der er sket her i Rigsdagen, vidner tydelig om, at det er sandt, hvad jeg siger, og hvad Højres Presse har fremført i Sommer om, at Forslaget var uheldigt ved sin Fremkomst og fremkom paa en uheldig Maade, viser netop bedst, at Højre slet ikke har forstaaet den Tankegang. Forslaget kunde være fremkommet paa sædvanlig Maade, uden at vi gik til nogen forinden, men naar vi gik til Finansudvalget med det først, gjorde vi det udtrykkeligt for at faa alle med og ikke for at gøre en Valgmanøvre, den trængte vi heller ikke til.

Finansministeren (Hørring): Jeg troede, jeg havde udtalt mig tydeligt nok om Forhøjelsen af den Understøttelse af 50 Kr., som der her er foreslaaet i Lovforslaget. Jeg ser imidlertid af den ærede sidste Talers Udtalelser, at det ikke er lykkedes mig. Min Mening var at fremhæve dette, hvad jeg allerede har sagt ved Lovforslagets Indbringelse, at jeg ikke anser det for forsvarligt at gaa ud over de 50 Kr., og jeg tror ogsaa, at jeg saa tilføjede, at jeg derfor ikke kunde slutte mig til et eventuelt Ændringsforslag om at sætte det højere. Men naar min Stilling nu er denne, og saa det sker, som ventelig vil ske, at man desuagtet her i Tinget foreslaar Bevillingen sat til 100 Kr., og Forslaget bliver vedtaget i denne Form og bliver sendt op til Landstinget, kan jeg ikke se rettere, end at jeg over for Landstinget er nødsaget til at foreslaa Beløbet nedsat. Jeg kan dog ikke staa oppe i Landstinget og sige, at jeg finder det uforvarsligt at slutte mig til de 100 Kr., men at jeg vil ikke stille Ændringsforslag. Det kan jeg virkelig ikke, jeg bliver nødt til at stille Ændringsforslag om Nedsættelse, men saa kunne vi jo se, hvorledes Stemningen er for at gaa med til dette Ændringsforslag, det er jo en anden Ting.

Dinesen: Den ærede Finansminister mente at maatte svare benægtende paa mit Spørgsmaal om at mødekomme dem, som